

Vlaams
Parlement

vergadering **C123 – CUL12**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 3 februari 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de uitvoering van het Sport voor Allen-decreet - 1024 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Open Stadionprojecten - 921 (2010-2011)	8

■

Waarnemend voorzitter: de heer Bart Caron, ondervoorzitter**Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de uitvoering van het Sport voor Allen-decreet - 1024 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Voorzitter, het Sport voor Allen-decreet, dat ons allen dierbaar is, werd in 2007 goedgekeurd. Door dit decreet kunnen gemeentebesturen aanspraak maken op een subsidiëring in het kader van het decreet. Ze dienen daarvoor een sportbeleidsplan voor te leggen en uiteraard jaarlijks ook een verslag in te dienen over de uitvoering van dat plan. Nadat de minister het jaarlijks verslag aanvaard heeft, wordt het saldo, dat 10 procent bedraagt, van 2009 vóór 31 december 2010 uitbetaald.

Er bereiken ons echter berichten dat bij de controle van deze jaarverslagen, die wordt uitgevoerd door Bloso, gebleken is dat ruim 150 gemeenten niet in orde zouden zijn met onder andere de gemeentelijke subsidiereglementen aan de lokale sportverenigingen. Minister, bij hoeveel gemeenten werd op basis van hun jaarverslag uit 2009 over de uitvoering van hun sportbeleidsplan een negatief oordeel uitgesproken? Op welke aspecten werden zij negatief beoordeeld? Welke aspecten van de gemeentelijke subsidiereglementen voldeden niet volgens Bloso? Heeft deze negatieve beoordeling gevolgen voor de respectieve gemeentebesturen en/of de lokale sportverenigingen van die gemeenten? Zo ja, welke?

Zal het saldo 2009 van de betrokken negatief geëvalueerde gemeenten uitbetaald worden en zo ja, wanneer en voor welk bedrag? Zijn er eventueel ook terugvorderingsprocedures? Ik heb gehoord dat dergelijke procedures zijn ingesteld. Klopt dat? Zo ja, om welk bedrag gaat het dan? Voorziet u in een regularisatieprocedure voor de betrokken gemeenten? Zo ja, hoe ziet die regularisatieprocedure eruit? Welke bepalingen uit welk decreet of besluit liggen aan de grondslag van de regularisatie? Zo nee, waarom komt er geen regularisatieprocedure? Als blijkt dat bijna de helft van de gemeenten negatief beoordeeld worden door Bloso, is het dan niet opportuun om het decreet, het uitvoeringsbesluit of de evaluatieprocedure door Bloso grondig te evalueren en bij te sturen? Als bijna de helft van de gemeenten een probleem zou hebben met de manier waarop nu wordt gewerkt, dan is er meer aan de hand dan wat administratieve nalatigheden. In welke mate zult u daaraan tegemoet komen?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Minister, het decreet, dat een paar jaar geleden werd goedgekeurd, houdt ook een zekere meerwaarde in voor het lokaal sportbeleid. Ik onderschrijf natuurlijk een aantal vragen. Ik vraag echter ook het hoofdopzet niet te vergeten. In mijn gemeenteraad wordt daar wel eens over gediscussieerd. Vaak wordt daar gesteld dat niet alle sportverenigingen langs de kassa passeren. Er worden immers ook kwaliteitsnormen vastgelegd, zeker met betrekking tot jeugdsport. Het opzet blijft nog altijd het garanderen van kwaliteit in de sport, kwaliteit in de jeugdsport. Ik ga nu wat kort door de bocht, maar ik heb geen zin subsidies uit te betalen aan een amateurclub, die op zich misschien heel verdienstelijk is, die op het einde van het jaar de rest spendeert aan een teerfeest voor alle mensen. Dat is heel waardevol voor het gemeenschapsgevoel, maar de middelen moeten wel besteed worden aan de sport.

Evalueren, dat moet altijd gebeuren. Waar nodig moet worden bijgestuurd. Ik blijf echter bij mijn pleidooi om in te zetten op kwaliteit en niet zozeer op kwantiteit.

De heer Bart Caron: Minister, ik schrik van het groot aantal problemen. Mocht het ernstig zijn, dan moeten we er toch eens over nadenken. De basisprincipes delen we, denk ik, kamerbreed. We moeten goed kijken naar de modaliteiten, zonder echter afbreuk te doen aan

de kwaliteit. We moeten veeleer investeren in kwaliteit dan in kwantiteit. We moeten ervoor zorgen dat we het lokaal sportbeleid vooruit helpen en niet laten regresseren.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, ik zou een vrij technisch antwoord kunnen geven, met alle kleine details. Dat zal ik niet doen. Als de voorzitter het ermee eens is, zal ik een uitgebreider antwoord aan de commissiesecretaris overmaken.

Mijnheer Bothuyne, er werd geen enkel jaarlijks verslag over de hele lijn negatief beoordeeld met betrekking tot de beleidsplanning. Enkel de gemeenten Niel en Voeren krijgen voorlopig geen subsidie. Dat kan ook niet, omdat ze niet zijn ingegaan op een van de decretaal opgelegde voorwaarden, namelijk het aanwerven van een sportgekwalificeerde ambtenaar. Wel is het zo dat in heel wat dossiers niet of slechts gedeeltelijk aan de gestelde voorwaarden is voldaan en dat er opmerkingen of zelfs financiële gevolgen aan worden gekoppeld.

Op welke aspecten werden zij negatief beoordeeld? Uit de analyse van de dossiers blijkt dat ongeveer 75 procent van de problemen gewoon te maken heeft met het feit dat de uiteindelijk aanvaarde of gedane uitgaven kleiner zijn dan de betaalde of te betalen subsidies. Je kunt natuurlijk geen subsidies geven voor uitgaven die niet aanvaard of niet gedaan zijn. Dat is misschien wel een nadeel van het feit dat je 90 procent onmiddellijk uitkeert. Als die subsidies dan niet gedaan zijn, kun je in een situatie komen dat je het saldo niet kunt krijgen of dat je zelfs moet gaan terugvorderen. 25 procent van de noodzakelijke regularisaties blijken het gevolg van de controle in functie van de decretaale voorwaarden.

We moeten hierbij een onderscheid maken tussen beleidssubsidies en impulssubsidies. De impulssubsidies zijn bedoeld voor de kwalitatieve verhoging van de jeugdsportbegeleiders. Dat is dus een investering in mensen. Dat kan bijvoorbeeld niet gebruikt worden voor een investering in jeugdsport.

Wat zien we dan qua opmerkingen als we naar de beleidssubsidies kijken? Vaak is dat het niet naleven van de decretaale verplichtingen qua bestedingspercentages. Voor elk hoofdstuk zijn percentages vastgelegd. Als die niet worden nageleefd, is dat een probleem. Daarnaast is er een verplichte cofinanciering door het lokale bestuur. Als die er niet is, is dat ook weer een decretaal gegeven dat niet wordt nageleefd. Er zijn ook uitgaven die niet aanvaard kunnen worden. Het niet voldoen aan de decretaale kwaliteitsvoorwaarden, het niet voldoen aan de decretaale voorwaarden van de sportgekwalificeerde ambtenaar: het zijn allemaal opmerkingen die worden opgenomen en die een financiële regularisatie tot gevolg kunnen hebben.

Voor de impulssubsidie betreft het de volgende opmerkingen. Er zijn bijvoorbeeld minder subsidies aan lokale sportverenigingen uitgekeerd dan de subsidies die wij daarvoor aan gemeenten hebben gegeven. Ook daar gaat het over decretaale voorwaarden waaraan niet is voldaan. Meestal gaat het dan over uitgaven die niet specifiek voor jeugdsportbegeleiders zijn gedaan. Dat zijn allemaal elementen die er mee toe hebben geleid dat er gecorrigeerd moest worden.

U vroeg ook welke aspecten van de gemeentelijke subsidiereglementen niet voldeden volgens Bloso. Ook daar is er een onderscheid tussen het subsidiereglement voor de beleidssubsidie en het subsidiereglement voor de impulssubsidie. Die subsidiereglementen moeten uiteraard altijd minstens de decretaale voorwaarden bevatten. Men kan daarbovenop nog andere voorwaarden opnemen. Wat hier en daar is gebeurd, is dat men de decretaale voorwaarden is gaan verzwakken, waardoor subsidies gegeven kunnen worden aan andere verenigingen, zoals niet-sportverenigingen of zaken die wij niet als sport erkennen. Die gemeente geeft dan wel subsidie aan een vereniging die eigenlijk decretaal niet in aanmerking komt. Dat zijn de zaken die we zien bij de beleidssubsidies: activiteiten die niet als sport kunnen worden beschouwd, andere verenigingen dan sportverenigingen. En bij de impulssubsidie: niet beantwoorden aan het thema van de impulssubsidie. Er zijn nog andere voorbeelden, die we aan het verslag zullen laten toevoegen.

Als gevolg van het niet voldoen aan bepaalde decretale voorwaarden, kan het zijn dat er slechts een opmerking wordt geformuleerd, maar het kan ook financiële gevolgen hebben. Als we gaan kijken hoeveel recht men heeft, dan gaan we kijken of we die 10 procent die overblijft, nog moeten uitbetalen. Dat wordt gecompenseerd als dat niet zo is. Maar er zijn zelfs gevallen waarbij, als we kijken wat wij aan subsidie moeten geven, we zien dat ze al hebben gehad en dat we eigenlijk moeten terugvorderen, wat we ook moeten doen. Het is immers decretaal en bij een aantal besluiten vastgelegd dat er moet worden teruggevorderd als er te veel is uitgekeerd.

Bij de gemeenten, de provincie, maar ook bij de indieners van een verenigingssportbeleidsplan, zijn er 159 dossiers die werden beoordeeld zonder dat er financiële gevolgen aan gekoppeld werden. Er zijn 143 dossiers met financiële gevolgen. Bij 99 dossiers was er een inhouding van het saldo of een gedeelte van het saldo. Bij 44 dossiers is er een terugvordering. Daar was het saldo – die 10 procent die nog overbleef – te klein om te compenseren waar ze recht op hadden.

Dit gaat natuurlijk over de verantwoordelijkheid voor het niet juist of onvoldoende juist besteden van subsidies. Het zijn de besturen die ze hebben uitgekeerd of de indieners van het verenigingssportbeleidsplan die daar verantwoordelijk voor zijn. Als men volgens het reglement van de gemeente, dat niet helemaal decretaal overeenkomt, subsidies uitkeert, is dat de verantwoordelijkheid van de gemeente. Maar zij kunnen van ons alleen subsidies krijgen voor datgene waar wij subsidies voor hebben beloofd. Zij kunnen dat niet terugvorderen van de sportvereniging voor dingen waarvoor zij aan de sportvereniging subsidies hebben beloofd of gegeven. Dat is het verschil in dat geheel.

De berekening is gemaakt voor elke gemeente. Als er nog een saldo moest worden uitbetaald – die 10 procent – is er een verrekening nodig. Als er nog saldo overbleef, is dat allemaal uitbetaald op 23 december. Daar zijn we dus rond. Als er een regularisatie is die groter is dan het saldo, dan is er uiteraard geen saldo en moet het tekort teruggevorderd worden.

Aangezien het voorschot – die 90 procent – reeds in 2009 werd uitbetaald, wordt het saldo aangepast in functie van de door te voeren regularisatie. Indien de regularisatie echter groter is dan het resterende saldo, wordt het tekort teruggevorderd. Die procedure is trouwens zo vastgelegd binnen het decretale kader en is ook nog eens bevestigd door de Inspectie van Financiën.

Als blijkt dat bijna de helft van de gemeenten negatief beoordeeld worden door Bloso, is het dan niet opportuun om het decreet, het uitvoeringsbesluit of de evaluatieprocedure door Bloso grondig te evalueren en desgevallend aan te passen? Dat is natuurlijk het eerste waar je aan denkt. Maar er zijn ook wel 159 goeie, waar alles in orde is. Dat is positief, omdat het Sport voor Allen-decreet pas in 2008 van kracht is geworden en pas in 2009 de impulssubsidies zijn toegevoegd. Dat is dus allemaal nieuw.

Er zijn ook nog een aantal groeipijnen. Er is zeker nog ruimte voor verdere afstemming tussen de indieners van de sportbeleidsplannen en de administratie. We zullen verder investeren in de begeleiding van de lokale overheden, onder andere via het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB). Wij hebben dit ook aan Bloso meegegeven als een aandachtspunt in de beheersovereenkomst. Wij hebben Bloso gevraagd om in samenspraak met het ISB nogmaals workshops te organiseren om de competenties van de gemeenten te verhogen en de gemeenschappelijke pijnpunten te verhelpen. Ondanks de ontwikkelde hulpinstrumenten, de informatiesessies van Bloso en de extra inhoudelijke begeleiding van het ISB, zien we toch dat die subsidie absoluut niet optimaal benut wordt. We begrijpen dus wel dat we daar verder op moeten inzetten.

Ik denk echter niet dat we nu een decretale aanpassing moeten doorvoeren of de besluiten moeten aanpassen. Wat wel belangrijk is, is dat we de positieve dynamiek die het decreet met zich heeft meegebracht, verder moeten zetten. Heel wat gemeenten, provincies en indieners

van dossiers doen het wel goed. We moeten bekijken hoe we dat ook bij de andere op een nog positievere manier kunnen doen, zodat we niet in een situatie komen zoals nu, met terugvorderingen en eindsaldo's die moeten worden aangepast.

Er is nu wel een ontwerp voor een planlastvermindering voor de gemeenten. Als er in het kader daarvan wijzigingen moeten zijn, wil ik er vooral op letten dat we het kind niet met het badwater weggoien. De essentie van de zaak zit in dit decreet juist, laat ons dat vooral niet weggoien. Laat ons vereenvoudigen waar we kunnen. Ik neem dat mee in die planlastvermindering.

De voorzitter: De heer Bothuynne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuynne: Minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. U hebt de aantallen dossiers en de redenen genoemd, maar de financiële consequenties per geval of categorie hebt u niet gegeven.

Minister Philippe Muylers: Die bedragen heb ik op dit moment niet, maar ik zal zien of ik ze later nog kan bezorgen.

De heer Robrecht Bothuynne: Dat zou goed zijn, want die gegevens zijn natuurlijk ook niet onbelangrijk.

Nu, ten gronde: ik stel het decreet zeker niet in vraag, en ook niet de besluiten die daarna zijn genomen, toch niet op de meest essentiële punten. Mij gaat het over de manier waarop we vanuit de administratie omgaan met onze gemeentebesturen. Dat is in deze commissie al eerder aan bod gekomen. Ik heb hier een vraag van een tweetal jaren geleden bij, waar uw voorganger, minister Anciaux, antwoordde: "Blosso heeft het heel moeilijk om af te leren om, zoals in het verleden, fel te sturen en de plannen naar hun hand te zetten." Ik heb het gevoel dat dat nog altijd de mentaliteit is, zoals ze op dit moment in sommige gevallen wordt gehanteerd bij de beoordeling van het gemeentelijke sportbeleid zoals het gevoerd wordt in het kader van het Sport voor Allen-decreet. Het is een goed moment om daarover te spreken met de mensen van Blosso, die hier aanwezig zijn.

Op dit moment lijkt het soms alsof de begeleiding er wel is, maar dat de neiging om over te gaan van begeleiding naar betutteling soms nog altijd aanwezig is. En dat is jammer, want het ondergraaft het draagvlak bij veel lokale besturen voor het Sport voor Allen-decreet, waar we inhoudelijk allemaal achter staan. Ik heb ook geen enkel probleem met het regulariseren of zelfs het terugvorderen van een aantal subsidiebedragen, als dat op basis is van de decretale bepalingen. Ik heb er meer moeite mee als dat is op basis van een interpretatie van een interpretatie van een besluit van een decreet door een aantal mensen in de administratie. In sommige gevallen worden wel degelijk op basis daarvan gemeentebesturen gepenaliseerd.

Ik denk niet dat dat de manier is waarop Vlaanderen met onze gemeentebesturen wil omgaan. Ik ken gemeentebesturen waar de betrokken lokale ambtenaren meer tijd hebben moeten steken in het onderhandelen met de administratie over de interpretatie van een aantal details van de reglementen en de uiteindelijke toepassing ervan, dan in de opmaak van het sportbeleidsplan zelf. Dat is niet de bedoeling. Ik denk dat er een cultuuromslag nodig was bij de lokale besturen in de manier waarop ze omgaan met het sportbeleid in functie van de kwaliteit. Die omslag is niet in dezelfde mate geslaagd bij Blosso. Het is heel belangrijk om daar in de toekomst meer en beter werk van te maken. Op dit moment zijn er veel frustraties bij veel lokale besturen. Dat was niet de bedoeling van dit decreet.

De heer Bart Caron: Minister, ik sluit me aan bij de bezorgdheden van mijn collega. Ik heb geen zin om Blosso met de zonden Israëls te overladen. Het klopt echter wel dat er in de verhouding tussen Vlaanderen en de lokale besturen nog iets fundamenteels scheef zit. Er is een gebrek aan vertrouwen vanuit Vlaanderen ten aanzien van die besturen. Dat leidt tot administratieve betutteling. Ik denk dat we dat hardop mogen zeggen.

Er is een keerzijde aan de medaille, namelijk een stuk onverantwoord gedrag van lokale besturen. Ik ben een communalist, maar eerlijk is eerlijk. Als de subsidiebedragen hoger zijn dan wat de gemeente uitgeeft, dan krijgt dat bestuur een brevet van onbekwaamheid. Dat moet ook zo gezegd worden. We zitten in de fase van de planlastvermindering in het algemeen. We moeten die twee facetten sterk in de gaten houden bij de regelgeving voor Sport voor Allen.

Met subsidies krijgt men geen vrijbrief. Ze zijn impulsgericht, en hebben de bedoeling een dynamiek te genereren en te stimuleren, zoals de kwaliteit van de jeugdbegeleiders. We mogen daar gericht zeer sterk mee omgaan. Als het echter over de interpretatie van de interpretatie gaat, dan zitten we in een ander huis.

Minister, een wat diepgaande analyse van het probleem met de betrokkenen op het veld zou zeer zinvol zijn. Ik denk dan aan Bloso, maar ook aan de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid en misschien een aantal experts. Want laten we eerlijk zijn, het is wel verontrustend veel. Het zou de uitzondering moeten zijn, en hier is het de regel, want het gaat over de helft van de gemeenten.

Ik kies geen partij. Ik heb de twee pijnpunten aangehaald. Het is de moeite waard, niet om het decreet te veranderen, maar wel om te beginnen met een diepgaande analyse, en er daarna rekening mee houden bij de decretale planlastvermindering van de volgende jaren.

Minister Philippe Muylers: Met dat laatste ben ik het eens. We hebben nu ook de kans om in onderlinge communicatie te investeren, en zeker met betrekking tot de vermindering van de planlast, die ook op ons afkomt.

Mijnheer Bothuyne, ik hoor regelmatig dat de administraties en departementen beticht worden van betutteling, terwijl ze zorgen voor de uitvoering van het decreet. In het decreet staan bijvoorbeeld verplichte bestedingspercentages. Die kunnen correct en goed zijn. Ze zijn ook goedgekeurd in het parlement. Zo moet er 50 procent gaan naar de directe financiële ondersteuning van sportverenigingen, 20 procent naar anders georganiseerde sport, 10 procent naar toegankelijkheid van sport en diversiteit, 20 procent naar de bestede rest van de beleidssubsidies enzovoort. Misschien is dat een bewuste keuze, bijvoorbeeld om het accent duidelijk te leggen op de ondersteuning van de sportverenigingen. De helft van dat geld moet gaan naar de ondersteuning. Voor een gemeente is dat misschien vrij gedetailleerd. Maar als ze wil inschrijven op het krijgen van een subsidie, dan moet ze daar ook de gevolgen van dragen. Dan is het aan Bloso om te zorgen voor de controle. Die gebeurt nauwgezet. Misschien komt dat over als betutteling. Ik kan me zo inbeelden dat een gemeente zich afvraagt wat voor zever dat nu is: de sportvereniging kreeg niet 50, maar 55 procent en nu krijgen we 5 procent van de subsidies niet. Bloso bepaalt dat, wordt dan gezegd. Dat is niet zo: het is de decreetgever die dat zo heeft bepaald.

Ik wil zeker niet zeggen dat onze wetgeving niet eenvoudiger kan. Wellicht is dat zo. Maar ik vind het soms nogal gemakkelijk om de schuld te leggen bij de uitvoerder van de decreten. We moeten kijken naar het waar en het hoe. Ik pleit voor meer klantvriendelijkheid bij alle agentschappen en departementen waarover ik de leiding heb. Ik zeg niet dat er vandaag geen is, maar volgens mij kan dat nog beter. Die klantvriendelijkheid moet gericht zijn naar de gemeenten, naar mensen, naar bedrijven. Dat geldt voor ruimtelijke ordening, voor werk, voor sport. Ik zeg niet dat ze nu niet klantvriendelijk zijn. Velen zien het als een betutteling door het departement of het agentschap, terwijl het dikwijls samenhangt met de wetgeving.

Niettegenstaande zien we wel dat er een kans is voor die onderlinge communicatie. Mijnheer Caron, u verwijst naar de VVSG, het ISB en Bloso. We zitten helemaal op dezelfde lijn om te kijken welke ondersteuning men nodig heeft om de zaak in orde te brengen. Het gaat hier over heel wat subsidies, over heel wat geld. Ik weet niet meer over welke feesten de heer Van Dijk het had.

De heer Kris Van Dijck: Teerfeesten, dat wil zeggen dat men met zijn allen samenkomt en eet en drinkt tot alles op is.

Minister Philippe Muylers: Ik wil de essentie van de zaak zeker niet onder de mat schuiven.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Ik heb het decreet of de toepassing ervan uiteraard niet in vraag gesteld. Ik weet echter dat er naast die dossiers ook nog andere zijn, waar het niet gaat over de percentages die in het decreet zijn vastgelegd. Daar heb ik het moeilijk mee. Bloso en de lokale besturen moeten tot een volwassen relatie van vertrouwen komen.

Ik wil ook niet alle lokale besturen vrijpleiten van zonde, net zomin ik Bloso wil beschuldigen van alle kwaad van deze wereld. Maar er is zeker nog veel werk op de plank om te komen tot wat we willen, namelijk dat alle gemeenten in Vlaanderen een goed en kwaliteitsvol sportbeleid voeren. De beheersovereenkomst ligt nu ook voor. Bloso heeft nog veel werk voor de boeg.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Open Stadionprojecten - 921 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, we hebben het over de Open Stadions gehad bij de bespreking van de beleidsbrief van de minister. In het kader van de zogenaamde Open Stadionprojecten maakte de minister bekend dat hij een subsidie-enveloppe van 260.000 euro gaat verdelen over voetbalclubs van eerste en tweede nationale van de KBVB. Hij doet dit volgens de persberichten om het sociaal engagement van de voetbalclubs te blijven prikkelen en te versterken. In dat kader riep de minister de clubs op om een participatiebevorderend en kwaliteitsvol sociaal project in te dienen. Als tegenprestatie moeten de zestien voetbalclubs voor het komende jaar engagementen op het gebied van communitywerking en projecten indienen. Om de communitywerkingen van de clubs uit te bouwen en te verstevigen, worden bijvoorbeeld communitymanagers aangeworven of wordt de communitycel verder uitgebouwd, worden jaarplannen opgemaakt, overlegplatformen binnen en buiten de club opgericht, de contractuele medewerking van spelers en trainers vastgelegd, de clubmedia optimaler ingezet, de maatschappelijke output in kaart gebracht en de eerste stappen naar financiële autonomie gezet.

In het kader van de bespreking van de beleidsbrief hebben we ook de vraag gesteld in hoeverre die projecten tegemoetkomen aan de vooropgestelde resultaten. Dat was toen niet geheel duidelijk. Als ik me niet vergis, werd toen aangekondigd dat men die projecten zou evalueren. De heer Sauwens vroeg zich bovendien af of die projecten niet veeleer thuishoren bij het departement Welzijn in plaats van dat van Sport, en of beide departementen niet moeten samenwerken en er een verdeling moest worden gemaakt inzake de subsidies.

Minister, het lijkt erop dat de tegenprestatie van de clubs zwaarder wordt, onder meer door het verder uitbouwen van een communitycel, het aanwerven van communitymanagers, het opmaken van een jaarbeleidsplan. Ik heb de indruk dat de planlast voor die clubs toeneemt. Is mijn indruk verkeerd? Waarom gaat die planlast zo de hoogte in? Is dat om meer resultaten te bereiken? Welke resultaten werden dan in het verleden behaald? Is er al een evaluatie gemaakt van al die projecten, zoals aangekondigd bij de bespreking van de beleidsbrief? Zo ja, wat was hiervan het resultaat? Is dat wat ontgoochelend, zodat men meer verantwoordelijkheid bij de clubs legt en men meer eisen stelt? Zo neen, wat is de timing van deze

evaluatie? Hebt u in het kader van de bespreking van de beleidsbrief, toen de vraag werd gesteld of het niet veeleer een taak was voor Welzijn, al overleg gepleegd met de minister van Welzijn om na te gaan of er een wisselwerking moet zijn tussen sport en welzijn, en dus ook het departement Welzijn hier zijn steentje moet bijdragen? Zo ja, wat was hiervan het resultaat? Bent u niet van mening dat het wenselijk is dat beide departementen op zijn minst een duit in het zakje doen?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Het zijn goede vragen. Ik bel wel blij dat er projecten beleidsoverschrijdend op touw worden gezet. We moeten niet in hokjes denken. Sport heeft wel degelijk linken met welzijn, en welzijn met sport. Sport heeft linken met school, met onderwijs, en omgekeerd. Ik denk daarbij aan integratieprojecten en noem maar op. Minister, sport kan en moet vaak als hefboom gebruikt worden om andere – sportieve, maar ook niet-sportieve – doelen te ondersteunen. Voor zover ik zicht heb op een aantal projecten rond Open Stadion, denk ik dat ze de moeite waard zijn.

De heer Bart Caron: Mijnheer Van Dijck, ik ben die projecten en deze werking genegen. Ik heb dat al gezegd, en ik blijf dat herhalen.

Mijnheer Wienen, ik weet niet of u suggereert dat de kerntaak van Sport sport is. Ik denk niet dat u dat bedoelde. U verwijst naar de heer Sauwens, die ter zake nogal scherpe uitspraken heeft gedaan in deze commissie. Indien we maatschappelijke problemen zoals armoede en integratie alleen zouden toewijzen aan specifieke domeinen, dan komen we er niet. Elk beleidsterrein heeft ook horizontale verantwoordelijkheden. Het is goed dat ook sport daar aandacht voor heeft. Ik heb er geen enkel probleem mee, wel integendeel. Ik ben ook pleitbezorger voor samenwerking met andere beleidsdomeinen op dat terrein.

Ten slotte, mijnheer Wienen, wil ik nog even verwijzen naar de voetballanden bij uitstek, waar dit soort communityprojecten een heel groot draagvlak hebben en heel intens gesteund worden, ook door die heel grote clubs. Uit onderzoek blijkt ook dat die projecten een heel positief effect hebben op de mentaliteit en houding van een aantal voetbalsupporters of mensen in de omgeving van het voetbal, die zonder die inspanningen misschien een wat minder sociaal gedrag zouden vertonen.

Dat doet niets af van het feit dat uw vragen op zich wel terecht zijn. We moeten ons niet opsluiten, we moeten over de muren heen durven te kijken. We moeten ook opletten dat we de clubs niet te veel belasten met plannen en voorwaarden.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Wienen, toen ik uw vraag om uitleg las, begreep ik u niet goed. Maar nu ik u gehoord heb, is het mij wel duidelijk. Het was dus de heer Sauwens die had gevraagd of die projecten niet veeleer thuishoorden bij Welzijn in plaats van bij Sport. Toen ik de vraag las, kreeg ik de indruk dat ik dat gezegd zou hebben.

Ik vind Open Stadion effectief een zeer goed project. Tijdens het Europese voorzitterschap is dat bij de sociale inclusieprojecten ook door de collega's uitdrukkelijk naar voren geschoven als een van de goede projecten. Dat is een succes gebleken, waar andere landen zich door geïnspireerd zien om dit verder te zetten.

Ik vind uw vragen zeer terecht, mijnheer Wienen. Wij hebben in oktober 2010 een derde oproep gedaan rond Open Stadion. Het zou verkeerd zijn om de bevindingen van de eerste twee oproepen niet mee te nemen en te verwerken in de derde oproep. We hebben dat dus wel gedaan. Er is overleg geweest tussen Open Stadion en het departement. Zij hebben samen de nieuwe oproep opgemaakt. De bedoeling is om een verbeterd referentiekader aan te bieden, dat ook duidelijk de criteria omvat die noodzakelijk zijn om met meer kans op succes een effectieve en duurzame communitywerking binnen een voetbalclub uit te werken.

Zo zijn bijvoorbeeld de aanwezigheid van een communitymanager en de idee van een lokaal platform, met communicatie en budgetplanning, belangrijke criteria om tot meer efficiëntie en effectiviteit te komen. Ik stond er dan ook voor 100 procent achter om zulke aspecten, die voor mij helemaal niet te zwaar moeten zijn qua planlast, op te nemen in een projectoproep.

Zestien voetbalclubs hebben op basis van dat geoptimaliseerde referentiekader een goed projectdossier ingediend. Ik ga ervan uit dat we tot een nog verbeterde werking van Open Stadion kunnen komen.

Uw vraag naar de evaluatie was ook terecht. Het was geen evaluatie van Open Stadion alleen, maar van alle proeftuinen met betrekking tot Sport. Ik heb afgelopen zomer aan de Universiteit Gent een evaluatie gevraagd van de proeftuinen Sport, waaronder de proeftuin Open Stadion. Op 19 november 2010 is die evaluatie overgemaakt. Ik heb dat rapport aan de coördinatoren van de verschillende proeftuinen gegeven, met de vraag om hun reflectie daarop te geven.

Op 21 februari aanstaande is er overleg tussen de coördinatoren van alle proeftuinen en de onderzoekers, om hun bevindingen met elkaar te bespreken. De ene invalshoek kan misschien wat te theoretisch zijn, de andere meer praktisch. Tot welke concrete conclusie en aandachtspunten komen zij? Waar kunnen de proeftuinen samenwerken? Waar kunnen ze elkaar aanvullen? Dat is de filosofie van het transversale overleg op 21 februari.

Vervolgens zal het departement ons op basis van de uitkomst en de besprekingen een adviesnota opstellen met concrete voorstellen tot bijsturing en suggesties. Ik zal die nota naar deze commissie brengen, om hem hier te bespreken. Dat gaat wat mij betreft over bijstellingen op korte en lange termijn, mogelijk ook voor Open Stadion.

Ik moest in oktober de nieuwe oproep doen om de continuering van het project niet in gevaar te brengen. Dan begrijpt u dat ik de resultaten van deze studie nog niet kon meenemen. Dat wil niet zeggen dat we niet konden leren van de ervaringen die we hadden.

Een laatste vraag betreft de samenwerking met het departement Welzijn. Ik wil die vraag wat ruimer beantwoorden. Wij hebben heel uitdrukkelijk de wens om met onder meer collega Vandeuren samen te werken. Er is al een intentieverklaring met een aantal voorstellen, die minister Vandeuren en ikzelf hebben ondertekend en waarin we focussen op de gezondheidsdoelstellingen. Een voorbeeld is 'Gezondheid scoort', dat ook een plaats vindt binnen de context van Open Stadion en dat recent door minister Vandeuren bij een aantal voetbalclubs naar voren is gebracht. Een ander voorbeeld is het project van de Belgian Homeless Cup, waarvoor eveneens afstemming is gebeurd met het kabinet van mijn collega-minister.

Daarnaast wil ik ook aangeven dat het belangrijk is dat je zo'n samenwerking tussen Sport en Welzijn ook moet doortrekken naar het lokale vlak. Ik denk daarbij aan samenwerkingsverbanden, die we ook stimuleren. Zo wordt in het kader van Belgian Homeless Cup samengewerkt tussen het lokale niveau en welzijnsactoren zoals de centra voor algemeen welzijnswerk, de OCMW's, de asielcentra en andere.

Ik wil tot slot nog verwijzen naar een buurtproject van Royal Antwerp Football Club. Antwerp werkt heel uitdrukkelijk samen met het Antwerpse Minderhedencentrum De Acht in dat buurtsportproject.

Collega's, de essentie is voor ons het doorzetten van het project. Wij hebben uit het verleden geleerd om het nog te verbeteren. Dat willen we doen. We doen een grondigere evaluatie voor het geheel van de experimenten. Dat kan verbeterementen opleveren, en we zullen die ook toepassen. We werken heel concreet samen voor Open Stadion, maar ook op andere vlakken.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, minister, ik neem mij voor om de schriftelijke versie van mijn vragen voortaan wat uit te breiden. Ik heb de indruk dat er bij de collega's enige verwarring was over de intenties en de suggesties die mogelijk in de vragen zaten.

Minister, u had het over een bepaalde voetbalclub in Antwerpen, en we moeten toch zorgen voor de nodige evenwichten. Ik wil verwijzen naar het project Germinal Beerschot Downtown, dat geleid wordt door Paul Beloy, voormalig speler van Beerschot en Lierse. Ik heb ook wel de indruk dat dat goed werkt en zijn nut heeft, maar gelet op het aanzienlijke budget dat naar die proeftuin wordt doorgesluisd, kunnen we ons niet permitteren om het bij indrukken te laten. Ik ben dan ook blij te horen dat men al een tijd bezig is met die evaluatie. Ik ben ook verheugd dat u bereid bent om naar deze commissie te komen met de resultaten van die evaluatie en de mogelijke bijstellingen in de proeftuinen.

Ik ben ook verheugd dat er een goede samenwerking is met minister Vandeurzen. Het was niet mijn intentie om te zeggen dat Sport zich daar niet mee mag bezighouden en dat Sport zich moet focussen op de kerntaken. We mogen echter ook niet vergeten dat Sport een beperkt budget heeft en dat het niet alleen Sport moet zijn dat zich in dergelijke engagementen stort. Daarom ben ik verheugd dat die samenwerking met Welzijn er is. Het zou spijtig zijn dat het departement Welzijn niet bij dergelijke projecten wordt betrokken. Ik ben dus redelijk tot zeer tevreden met uw antwoord, minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■